

NIK KISS SIXX

HEROINOVÉ DENÍKY

ROK V ŽIVOTĚ
ROCKOVÉ HVĚZDY
ZÁVISLÉ NA DROGÁCH

VOLVOX GLOBATOR

VOLVOX GLOBATOR

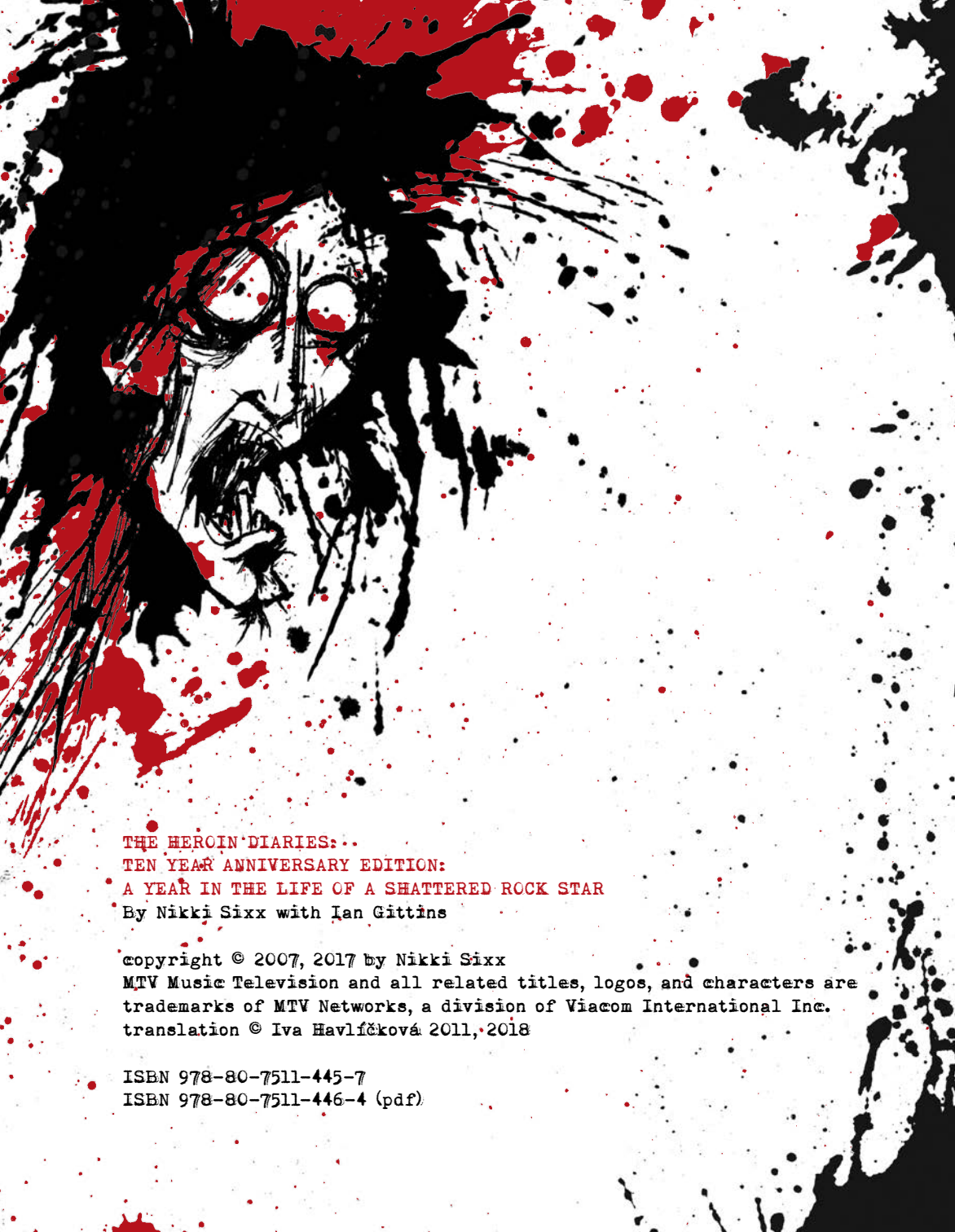

HEROINOVÉ DENÍKY

ROK V ŽIVOTĚ V
ROCKOVĚ HVĚZDY
ZÁVISLÉ NA DROGÁCH

NIKKI SIXX
S IANEM GITTINSEM

VOLVOX GLOBATOR

THE HEROIN DIARIES:..
TEN YEAR ANNIVERSARY EDITION:
A YEAR IN THE LIFE OF A SHATTERED ROCK STAR
By Nikki Sixx with Ian Gittins

copyright © 2007, 2017 by Nikki Sixx
MTV Music Television and all related titles, logos, and characters are
trademarks of MTV Networks, a division of Viacom International Inc.
translation © Iva Havlíčková 2011, 2018

ISBN 978-80-7511-445-7
ISBN 978-80-7511-446-4 (pdf)

Tuhle knihu o své cestě bych rád
věnoval všem alkoholikům a drogově
závislým, kteří měli tu kuráž
postavit se tváří v tvář svým démonům
a předat dál vzkaz, že na konci tunelu
je světlo a naděje.

Nikdy jsem si nemyslel, že Nikki Sixx se třetího alba Mötley Crüe dožije. Lidí jako já, Bowie a Elton John jsme byli profesionální uživatelé drog, ale Nikki zašel dál než my. Používal jehly a toho jsme se my nikdy neodvážili. Znal jsem dobře Jima Morrisona a Nikki mi ho hodně připomínal. Když Jim v sedmadvaceti zemřel, mnohem víc než jeho smrt nás šokovala skutečnost, že se dožil tolika let.

- Alice Cooper

PODEKOVÁNÍ

Chtěl bych poslat velkou francouzskou pusou a opravdu vřelé díky všem zúčastněným, který měli odvahu říct svůj názor na tenhle ponurý a místy nechutný příběh. I když jste nevěděli, jestli bude výsledek senzační nebo katastrofální, postavili jste se té výzvě beze strachu. Váš pohled na věc a vaše upřímnost pomohly vytvořit knihu, která - doufám - vykreslí úplnější obrázek závislosti.

Ianovi, který mě pronásledoval, tlačil na mě a přemlouval, abych neuhýbal a držel se pravdy, který bezpočet hodin vyhledával informace a mluvil s lidmi, aby doplnil, co v mých útržkovitých záznamech chybí. Děkuju ti, Iane. Tahle kniha je důkazem tvého talentu a zanícení.

A vám, kteří jste neměli koule odpovídat na telefonáty ani na emaily nebo jste prostě lhali, jako když tiskne a tvrdili, že přidáte svou trošku do mlýna, ale pak jste se radši zdekovali, protože jste si mysleli, že kdybyste byli v téhle knize, mohlo by to „poskvrnit vaši pověst“. Teď mi je jasnější než kdy dřív, proč jste jací jste, to znamená bezpáteřní.

JUST
F*CKING
KILL
ME

O DESET LET POZDĚJI

Narodil jsem se 11. prosince 1958, ale když mi bylo šest, zamiloval jsem se poprvé do drog a alkoholu. Tehdy jsem přijal skutečnost, že nikdy nebudu mít opravdového tátu, ale není tajemstvím, že moje máma si bez problému vodila chlapy, kteří měli tu mezeru zaplnit – i když to bylo spíš pro ni než pro mě. Na svoje dětství moc vzpomínek nemám. Myslím, že jsem většinu z nich nějak potlačil. Nebo všechna moje zklamání prostě splynula v jedno a vytvořila jakýsi rozmazaný obraz, jako když se snažíte něco v pohybu vyfotit.

V létě roku 1965 dostala moje máma s mým nevlastním tátou skvělý nápad, že vyrazí do Mexika, a táhli mě tam sebou, protože mě neměli kde odložit. Moje vzpomínky na ten výlet přes hranice obsahují Volkswagen Karmann Ghia mého nevlastního táty, jeho německou ovčáčku jménem Bell a pořádnou nálož marihuany. Z toho výletu si nepamatuju o moc víc, než že jsem se cítil docela opomíjený vzhledem ke skutečnosti, že moje máma věnovala víc pozornosti mému nevlastnímu tátovi než mně. Ale nejvíc mi utkvělo, že to byl velice jasný předěl v mém životě, jako čára v písku. Jednou večer jsem seděl na zemi v našem zchátralém motelu jižně od Guadalajary a hrál si se svou jedinou hračkou, s nákladákem tak omláceným, že by ho v bazaru nevzali ani zadarmo.

Moje máma a nevlastní táta seděli u stolku u okna, kouřili obrovského jointa a hystericky se smáli. Pravděpodobně to byla nějaká druhořadá tráva, kterou přijeli do Mexika nakoupit a později ji chtěli propašovat pod kapotou auta přes hranice na sever. Oba usrkávali Jacka Danielse ze skleniček na čištění

zubů z motelové koupelny, bez ledu. Pamatuju si, že mi to přišlo zvláštní. Kdo by v takovém vedru chtěl jakékoli pítí bez ledu? Než jsem se nadál, zavolal si mě můj nevlastní táta k sobě a řekl mi, abych si dal práska z toho jointu a usrknul si whisky. Nepamatuju si, že bych měl strach. Naopak, chtěl jsem jim oběma ukázat, že jsem dospělý, a myslím, že jsem taky chtěl, aby máma věděla, že dokážu všechny ty dospělácké věci, co dokáže můj mizerný nevlastní táta. Jakmile se mi tráva a whisky dostaly do oběhu, v hlavě mi BOUCHLO a můj svět se komplet změnil. To elektrizování v mojí hlavě a těle, které jsem denně neustále cítil, bylo najednou pryč. Jako když na televizi přeladíte přenos z mraveniště na ten nejostřejší obraz, co jste kdy viděli. Všechno dávalo dokonale smysl a já už necítil žádný strach ani smutek, pochyby nebo vztek z ničeho na světě. V tu chvíli začal být celý můj život jen honbou za tímhle pocitem. A dodneška to neskončilo bez ohledu na to, jak moc na sobě pracuju.

Lidi, co nikdy netrpěli závislostí, mají velice odlišný pohled na to, co znamená vyléčit se z užívání drog. Pravdou je, že se říká, že je člověk „v rekonvalescenci“, protože je nemožné se úplně vyléčit. Jakmile se vám to v mozku přepne, nikdy nebudete jedním z těch lidí, co dokážou, jak se u Anonymních alkoholiků říká, „pít jako gentelman“.

Schopnost závisláka pít a užívat drogy zodpovědně je velice nebezpečný omyl. Spousta závisláků se stane obětí dojmu, že po určitém čase jsou vyléčení a že je v pořádku porušit slovo a zkusit to znova. Možná, že někomu se tenhle pokus podařil, ale já jsem rozhodně nikoho takového nikdy nepotkal. V případě závislosti na heroínu vím, že ti, co abstinujou a nakonec spadnou do recidivy, většinou zemřou na předávkování, protože jejich tělo a mozek už prostě nejsou na takové množství drog zvyklé. A i když

jsem po událostech popsanych v Heroinových denících taky spadnul do recidivy, heroin už jsem nikdy nezkusil a obávám se, že kdybych to udělal, stal bych se další položkou v té statistice.

Od vydání Heroinových deníků prošel můj statut „abstinenta“ vývojem. Když potkávám jiné závisláky a mluvím s nimi, mám někdy pocit, že se na mě dívají jako na nějakého super člověka, na chlápka, který díky svému vyléčení prošel naprostým přerodem a dosáhl jakéhosi podivného osvícení. Ale nic nemůže být vzdálenější pravdě. Teoreticky bylo pro mě těch deset let od vydání Heroinových deníků skutečně neuvěřitelných. Mötley Crüe zažili jedny z největších turné své kariéry; vznikli Sixx:A.M. a měli několik hitovek a turné; vydal jsem další dva bestsellery na žebříčku New York Times; vytvořil jsem největší rozhlasový pořad vysílaný na různých stanicích; vzal jsem si úžasnou ženu; a stal jsem se profesionálním fotografem. Ale pravdou je, že posledních deset let patří svým způsobem k nejtěžším letům mého života jak profesně, tak soukromě. Život ti neustále přináší věci, které nečekáš. A lhal bych, kdybych říkal, že během uplynulé dekády nebyly chvíle, kdy jsem měl pocit, že moje problémy vyřeší, když si přihnou z lahve. A díky bohu jsem tomu nikdy nepodlehł. Spousta lidí, které jsem za posledních deset let potkal, mi děkuje za Heroinové deníky a říká, že jim zachránily život. Pravdou je, že Heroinové deníky zachránily život i mně. Od jejich vydání jsem vůči komunitě abstinentů cítil zodpovědnost jako nikdy před tím. Zodpovědnost zůstat čistý, protože jsem příkladem pro ostatní. Ale nejsem neomylný a doufám, že tuhle důležitou skutečnost lidí chápou.

Když v roce 2007 Heroinové deníky vyšly, zatajil se mi dech. Držet je v ruce byl divný pocit. Tak tady to je, rok mého života odhalený před celým světem.

Jedna část ve mně si myslela: fajn, dobrý, tohle je přirozený výsledek všeho, co jsem vždycky dělal, byl jsem

v rozhovorech naprosto upřímný a přirozený. Ale pak si moje soukromá část pomyslela: co jsem si, sakra, myslel?

*„Mé srdce je jako otevřená kniha/
ve které si může číst celý svět...“*

Protože většina lidí si nepíše deník, ve kterém se rozepisují o svých nejzoufalejších a nejhanebnějších okamžicích, ve kterém mluví o tom, jak zešileli a píchali si v ložnici v šatníku drogy do ptáka. Většina lidí si nepíše deníky o životě tak dekadentním, že nakonec zemřou na předávkování.

A většina lidí rozhodně tyhle příběhy šílenství nevydá, aby si je každý mohl přečíst.

Dostal jsem druhou šanci, a to je v případě drog vzácnost. V duchu jsem věděl, že když se podělím o detaily, ať sebe krvavější, bude to důležité pro někoho dalšího, kdo stane tvář v tvář tomuhle démonovi.

Znal jsem lidi, co druhou šanci už nedostali, lidi, co se z toho nedostali živí. Měl jsem kamarády, co se mi rozkládali přímo před očima. Možná, že můj příběh může pomoci lidem, co hledají záblesk naděje.

Takže když došlo na vydání Heroinových deníků, byla jediným pravidlem upřímnost... jinak by lidi ucítili, že tu něco smrdí. Už jsem nechtěl vidět lidi trpět touhle smrtelnou nemocí, pokud jsem tomu mohl zabránit. Závislost nemá vliv jen na samotného závislého, ničí taky jeho rodinu a přátele. Věděl jsem, že fanoušci Motley si tuhle knížku koupí, ale spíš jsem doufal, že si k ní najdou cestu závislí nebo lidi, kteří hledají cestu k vyléčení. A doufal jsem, že by mohla aspoň trochu osvětlit povahu závislosti.

Nemohl jsem přijít na lepší důvod, proč ukázat svoji odvrácenou tvář.

Když mi v září 2007, týden po vydání Heroinových deníků, volali z mého managementu, zjistil jsem s údivem, že můj příběh udělal dojem na širokou veřejnost.

„Hej, Nikki!“ říkali mi: „tvoje knížka je na seznamu bestsellerů New York Times. Je v Top 10!“

Nikdy nezapomenu, když jsem ten seznam New York Times uviděl. Vlastně ho mám pořád zarámovaný na stěně v koupelně. Byla to skutečnost, přímo tam pod vrcholem. Pamatuju si, že byla vedle knih od Billa Clintona a Matky Terezy.

Dobry bože, Matka Tereza se kvůli tomu nejspíš obrací v hrobě...

Ale proč se Heroinové deníky dotkly tolika lidí? Není to první kniha, kterou někdo napsal o závislosti. Podstatné bylo, myslím, že jsem nic nezatajoval. Nikdy jsem se nedržel zpátky v textech, v muzice ani v rozhovorech.

Člověk se většinou vypořádává se závislostí potajf. Hřešíme v tichosti, abych tak řekl. Jakmile připustíte, že jste bezmocní, najdete další lidi, kteří taky chtějí změnit svůj život k lepšímu.

Anonymní alkoholici; Anonymní závislí na kokainu; Anonymní narkomani... všechno je to o anonymitě. Přijdete k nim do kanceláře a řeknete: „Tohle jsem dělával a dnes jsem jeden den střizlivej.“ Je to místo, kde se zpovídáte, tajné útočiště, kde vás nikdo nesoudí.

Ovšem tahle kniha byla naprostým opakem. Nemůžete už být méně diskrétní, než když vydáte své vlastní deníky...

Možná, že se lidi ztotožnili s Heroinovými deníky, protože jsem se přiznával k věcem, které možná taky dělávali. Nebo něco takového dělal někdo, koho mají rádi. Možná, že to lidem pomohlo, aby se necítili tak osamoceni.

Vím jen, že když ta knížka vyšla, začali mi lidé volat. „Chceme s Nikkím mluvit v tomhle televizním pořadu, v tomhle rozhlasovém vysílání, ve zprávách...“ Byl jsem vším tím zájmem zaskočený.

Všechno dohromady podnítilo hovory, jaké jsem na veřejnosti nikdy nevedl. Naštěstí se mi o tom mluvilo lehce. Bylo to jako očista: jako strhávání strupu z rány, aby mohla dýchat. Myslím, že právě tohle tvořilo v mnoha ohledech pointu celé knihy.

Klíčem ke všem těm rozhovorům byla upřímnost. Lidé se mi začínali svěřovat tak, jako jsem se já ve své knize svěřoval jim, a to bylo něco krásného.

Účelem Heroinových deníků bylo ukázat závislost, ale ukázat taky vyléčení.

Vím, že spousta lidí vzalo tu knihu možná do ruky, aby nahlédli do mého životního stylu: sex, drogy a rokenrol. Ale doufal jsem, že i když ji někdo četl z tohohle důvodu, zahrálo ho po přečtení trochu u srdce.

Můj starý mentor říkal, že život je o tom, aby člověka obměkčil. Pokud čtenář lépe pochopil, kam může vést nestřídmost a jak může člověk ve vsí té tmě najít světlo, pak jsem dokázal víc než jen vydat další rokenrolovou knížku.

Nevadilo mi být návnadou na háčku. Pokud jsem tak mohl lidi přimět tyhle informace strávit, pak bylo všechno v pořádku.

Absolvoval jsem autogramiády a byly šfienější než některé koncerty, na kterých jsem byl. Byly tam mnohem větší davy, než se čekalo. V Chicagu jsme si mysleli, že se lidé vzbouří, až přijde čas, abychom odjeli na letiště. Protože pořád ještě zbývala spousta těch, co chtěli knížku podepsat. Dav ve Washingtonu DC mě nenechal odejít a já podepisoval knížky až do jedné do rána.

Autogramiády byly hodně emotivní. Napojil jsem se na nové publikum tak jako nikdy před tím. Spousta lidí, kterým se Heroinové deníky dostaly do ruky hned na začátku, se potýkala se svou vlastní závislostí. Buď se dostávali, nebo se chtěli dostat z heroínu, kokainu, léků nebo alkoholu.

Na autogramiádách jsem tyhle lidi okamžitě poznal a nerozpakovali se mi to říct tváří v tvář. A věděli, že chápu, čím přesně si procházejí.

Věděli, že jsem to zažil. A věděli, že jsem se z toho nějak dostal.

Na první autogramiády dokonce přišli lidi, co se potili a třásli a říkali: „Už šest dní jsem čistej“.

Myslel jsem si, tahle knížka je venku teprve sedm dní.

Photo by Dustin Jack

“40 years of Hard rock”

Lidi na autogramiádách mi začali dávat svoje žetony. Když jste na odvykačce, nejdřív dostanete žeton pro nováčky, a pak, když zůstanete střízliví, dostanete žeton po třiceti, šedesáti, devadesáti dnech, po roce a tak dál. Lidi, co v tom programu byli několik let, mi dávali svoje žetony, které si tvrdě zasloužili.

Bylo, a do dneška je, mi ctí ty žetony dostávat.

Další způsob, jakým se lidi o Heroinových denících doslechli, bylo samozřejmě prostřednictvím nového projektu s názvem Sixx:A.M., který jsem dal dohromady jen pro tuhle knížku.

Sixx:A.M. měl původně být jen jednorázový hudební projekt bez názvu kapely, založený na té knížce. Mého manažera napadlo, že nahrajeme pět nebo šest písniček na základě Heroinových deníků a vydáme je na CD, které přiložíme k obálce knihy: soundtrack k té knížce.

Už jsem skládal s Jamesem Michaellem a Allenem Kovacem, který mi přes dvacet let dělal manažera, mě zkontakoval s DJ Ashbou. Tak jsem těm klukům ukázal svoje staré deníky a nové náhledy knihy a zeptal se jich, jestli se chtějí vydat na bláznivou cestu.

Skládání soundtracku ke knize bylo něco, co nikdo před tím neudělal. Měli jsme volnost, co se týče muziky i textů, protože to nemělo srovnání – být v neprobádaných vodách bylo vážně vzrušující.

A mezi námi třemi se začínala odehrávat magie.

Složili jsme písničku Life Is Beautiful a já jsem věděl, že musí zůstat pravdivá, abysme se drželi upřímnosti knížky.

Byl v ní následující verš:

Nic v tobě tak neprobudí život jako pohřeb

Když to James zpíval, znělo to pěkně ostře.

Accidents Can Happen pak byla o těch chvílích, kdy jsem se snažil vystřízlivět, ale uklouznul jsem a lidi mi říkali: „Jsi špatný člověk!“ „Buď silnější, co to s tebou je?“ A já říkal: „Človče, nehody se stávají...“

A ty víš, že nehody se stávají
A to je v pohodě
Každej z nás někdy ujede
Není to tvůj život
Je to jen jeden den

Tyhle písničky jsme dali Allenu Kovacovi a on je pouštěl programovým ředitelům rádií po celém světě. Kovac za námi pak přišel a říkal: „Oni ty písničky milují! Všichni říkají, že Life Is Beautiful by se mohla pořádně chytit.“

„Takže teď pro tu kapelu potřebujete název,“ dodal.

„Co?“ povídám mu. „Tyhle písničky přijdou na zadní obálku knížky. Nepotřebujeme název kapely.“

„Ne,“ povídá. „Bude z vás kapela, vydáte album, vyjedete na koncerty a možná vás požádají, abyste udělali turné. Potřebujete název kapely“.

Tak se zrodili Sixx:A.M. A stejně tak naše první album Heroin Diaries Soundtrack. To album a tahle kniha mi měly navždy změnit život (a mnoha ostatním taky).

Bylo zajímavé, jak se všechno propojilo. Někdo si přečetl knížku a pak se dostal ke kaple a někdo slyšel písničky, zaujaly ho a pak si šel koupit knížku. Dodnes slýchám historky o lidech, co poslouchali to album a současně četli i knížku.